

**Pasarét, 2012. december 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN AJÁNDÉKA: AZ IGÉRETEK

Lekció: Lukács 12,35-40

Alapige: 2Péter 1,4a

Igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket...

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy advent első vasárnapján lehet együtt a te néped ebben a templomban és szerte az egész világon. Mindazok, akik vallják és hiszik, hogy Jézus Krisztus úr és király, hogy Úrrá és Krisztussá titted Őt. Azt a Jézust, akit megfeszítettek, aki feltámadott, aki felment a mennybe, ül a te jobboldon, Atyánk, és onnan jön majd vissza ítélni élőket és holtakat.

Áldunk téged, hogy azért jött Ő, hogy lelkünket felemelje boldogságos menny felé — ahogy az előbb énekeltük —, és erre azért volt szükségünk, mert a lelkünket minden lefelé húzza, nem a boldogságos menny felé, hanem a keserűség, a bűn mocsarának fertőjébe és rémisztő valóságába, a kárhozat örökkévalóságába.

Köszönjük, Urunk, hogy igéd tudósít erről. A kijelentés, amelyet elénk adtál, amelyet leírtattál, és hisszük, hogy amik megírtattak, azok a mi tanulságunkra írtattak meg.

Köszönjük, hogy advent számunkra Jézus Krisztus második visszajövetelének várását jelenti, amikor felemeljük tekintetünket, és sóvárogva kérdezzük: miért késlekedsz, Jézus? Köszönjük azokat az ígéreteket, amelyek visszajöveteledre vonatkoznak. Köszönjük, hogy a Biblia utolsó lapján az van: bizony, hamar eljövök.

Kérünk, segíts a mai igében is, amikor annak üzenetét halljuk, meglátni azt, hogyan várjunk téged. Hogy szembesüljünk azzal, milyen állapotban találsz bennünket. Vajon felemelsz-e és viszel a még boldogságosabb menny felé, vagy pedig itt hagyatunk, mert nem ragadsz el magaddal, és nem viszel a te mennyei dicsőségébe.

Köszönjük a kegyelmi időt, amely a mienk is és az egész világé. Kérünk, hogy a mai igében is úgy szólj hozzánk, hogy azt mondd, amire szükségünk van, tudjuk, hogy ezt te tudod, Urunk, és kérünk, hadd legyen személyessé, áldottá, üzenetté mindannyiunk számára a te igéd.

Köszönjük, hogy ismersz bennünket egyen-egyenként, és teelőled elrejteni semmit nem lehet. Add, hogy őszintén álljunk előtted a befogadás, az elismerés és az alázat készségével.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm advent első vasárnapján a gyülekezetet és mindazokat a vendégeket, akik velünk együtt hallgatják Istennek szent igéjét.

Azt hiszem, semmi újat nem mondok azzal, hogy megkezdődik a nagy ajándékvásárlások ideje, ami lehet, hogy az idén már nem is lesz olyan túl nagy, de azért mindenki gondoskodik, hogy valamilyen ajándékkal meglepje a szeretteit.

Akik a múlt vasárnap itt voltak, azok hallották, hogy Isten ajándékaról volt szó, mégpedig arról, hogy Isten ajándéka az örök élet. Az ige összeköti azzal, hogy a bűn zsoldja a halál (a folytatásban pedig azt hallottuk, hogy de az Isten kegyelmi ajándéka örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban). Akkor határozottan világos lett előttem, hogy Isten beállt már régen az ajándékozók sorába, és számunkra ajándékot készített.

Szeretném folytatni ma ezt, és arra irányítani a gyülekezet figyelmét, amit Péter apostol írt a szétszórtságban, diaszpórában élő hívőknek, az akkori Krisztus-követőknek, hogy Isten bennünket nagy és becses, drága ígéretekkel ajándékozott meg. Tehát a mai igében arra figyeljünk, hogy Isten ajándéka az ígéretek.

Először hadd mondjam el, hogy Isten ígéretei igazak és ámenek. Nem úgy ígér, mint mi emberek.

Néhány évvel ezelőtt egy vendégünk, amikor búcsúzkodott, gondoltuk, hogy jó lenne megbeszélni, mikor találkozunk megint, mikor jön el ismét hozzánk, akkor azt mondta: nem ígérek semmit, mert úgysem tudom megtartani.

Ha mi emberi ígéretekre nézünk, azt látjuk, hogy sok mindent ígérünk, inkább ígérgetünk. A 445. dicséretben énekeljük: „Sok szép ígéretem, ó hányszor megtagadtam.” Igen sok ígéretünket elfelejtjük, talán már akkor

sem vesszük komolyan, amikor elmondjuk, és abszolút nem törekszünk arra, hogy meg is valósítsuk, beteljesítsük.

A Mózes 4. könyvében egy próféciában mondja az ige: „Isten ígért-e olyat, amit meg ne tartana? Mondott-e valami olyat, amit ne teljesítene?” Mert senki nem volt, aki azt mondta volna: igen, Isten ígért valamit, de nem tartotta meg, nem teljesítette. Mert Isten ígéretei igazak és ámenek. Amikor Isten ígér valamit az embernek, az már olyan, mintha a mienk lenne. Mintha teljesítette volna, csak esetleg várni kell néhány évet a teljesülésére.

Erdélyben 200 évvel ezelőtt volt egy grófnő, aki, amikor megtért, amikor elfogadta az Úr Jézus Krisztust Megváltójának, akkor az volt a vágya, hogy az ő csodálatosan szép kastélya majd egyszer valamilyen lelki életnek adna otthont, valamilyen lelki munka lenne az ő kastélyában. Teltek az évek, évtizedek, évszázadok, és ismerős, hogy a múlt században milyen kézre került ez a kastély és mi lehetett a funkciója. A fordulat éve után, amikor lehetőség nyílt arra, hogy ezt a kastélyt meg lehet venni, akkor a szenvedélybetegeket mentő missziónak lett a tulajdona. És most ezen a helyen hirdetik az evangélium. Az ottani kollegám, aki itt, Pasaréten is szolgált már, azt mondta: látjátok, az imádság beteljesült. 200 évig kellett arra várni, de az, amit kért, az beteljesedett.

És advent miről beszél nekünk? Arról, hogy Isten ígéretei beteljesednek.

Bizonyára sokan ismerik Spurgeon-nek az áhítatos könyvét, aki nagyon jól összeszedett 365 ígét, az év minden napjára egy kis magyarázattal. Ajánlom azoknak, akiknek ez nincs meg, hogy olvassák ezt az ígét, és a benne levő magyarázatot is. Spurgeon azért szedte ezt össze, mert azt mondta: Isten ígéretei olyanok, mint egy kincsház. Olyanok, mint egy mennyei bank, és lehet vételezni az ajándékokat és az adományokat onnan. Sokkal többet is összeírhatott volna Spurgeon, mint 365 ígétet a hívők felé, az Ő gyermekei felé. Istennek a Bibliában csodálatosan drága ígéretei vannak.

Három dolgot szeretnék most röviden elmondani:

- az egyik: Isten ígéreteit *ismernünk* kell,
- a másik: Isten ígéreteit *hinnünk* kell,
- a harmadik az lesz: Isten ígéreteinek beteljesülésére *várnunk* kell, mégpedig türelemmel kell várunk.

• Az első: Isten ígéreteit ismernünk kell. Néhány hónappal ezelőtt a híradókban volt egy olyan hír, hogy valaki, aki örökölt egy festményt, anyagilag megszorult, és úgy gondolta, hogy eladja ezt a festményt. Nem is tudta, hogy mennyi az értéke. Azt gondolta: a nagymamámé volt, legfeljebb úgy mondanánk: van egy eszmei értéke. Elvitte a megfelelő helyre, meny-

nyíért vennék meg ezt a képet. Ott derült ki, hogy ez egy híres festőnek, híres és elveszettnek hitt festménye. Kiderült: egy vagyon lógott a falán, de ő úgy élt, hogy nem tudta, és azt bármikor beválthatja, bármikor eladhatja. Nem kell nélkülöznie.

Ez a csodálatos és tragikus, hogy Istennek megvannak az ígéretei, és valakik nem ismerik azt. Éppen ezért, mert nem ismerik, nem tudják az értékét sem. Ha ez az ember ismerte volna a festményt vagy a festőt, vagy csak valamilyen stílusjegyet, mint egy Rembrandt képen, hogy a nagy sötét háttérből ott van egy kis világosság a kép közepén, a mondanivalón —, de nem tudta, mit ér oa tulajdona. Így van az az ember, aki nem ismeri Isten ígéreteit. Lehet, hogy ott van a Bibliája a könyvespolcon, lehet, hogy büszke is arra, hogy Bibliája van. Sok helyen jártam úgy, hogy ez volt a vallásnak az egyetlen kötődése, a vallásosságuknak az egyetlen ismérve: nekünk van Bibliánk. Ezzel minden el van rendezve. Ez olyan, mintha valaki azt mondaná: ja, nekünk tele a hűtőszekrényünk – csak nem nyitjuk ki az ajtaját. Nekünk tele a kamránk, csak nem megyünk be az ennivalóért.

Ilyenek az Isten ígéretei? Mert Isten ígéreteivel tele van a Szentírás. Vajon ismerjük-e annak értékét? Mit mond Péter itt a levelében? Nekünk ezek az ígéretetek drágák és becsesek. A hívő ember ezt vallja, hogy nekünk Isten ígéretei drágák és becsesek. Komolyan vesszük, élünk belőle és várunk azok beteljesülésére.

Mondok egy példát, hogyan értem ezt. Tudjuk, hogy a Bibliában Isten első ígérete az Éden-kertben hangzott el. Ott azt mondta Isten a bűnbe esett embernek: „majd a kígyó fejére fog taposni az asszony magva.” Megígérte Isten, hogy lesz szabadulás, mert jön a Szabadító. Isten megígérte, hogy elküldi az Úr Jézus Krisztust, aki majd rátapos a kígyó fejére. Bár az a sarkát fogja mardosni, de legyőzi a bűnt, a halált és a kárhozatot.

Ha valaki nem tud belefogódzni ebbe az ígéletbe, akkor a bűneiben marad. Akkor azt fogja marni a kígyó. Ha nem veszi komolyan azt, hogy eljött, aki a kígyónak a fejére tapos. De ha nincs, aki a kígyó fejére taposson, akkor az a kígyó ölni, marni fog. Megmarja az ember életét, házasságát, családját, gyermekeit, kapcsolatait. Megfertőz és megmar mindent. Aki belekapaszkodik az Isten ígéletébe, az tudja: Úr Jézus, te azért jöttél, hogy rátapos a kígyó fejére. Akkor miért küszködöm én itt vele? Miért én akarok elbánni vele? Miért engedem, hogy megmarjon engem, ha te azt ígérted, hogy rátaposol.

- Isten ígéreteit nemcsak ismernünk kell, hanem hit által birtokolnunk kell. Ugyanis a hitünk nemcsak arra irányul, hogy van Isten. Többször elmondtam az utóbbi hónapokban, hogy a hit nem azt jelenti: hiszem, hogy van Isten — mert ezt az ördög is hiszi és retteg tőle. A hit nem azt jelenti, hogy Isten létében hiszek, hanem a hit azt jelenti: azt hiszem el, amit Isten

mond. Tehát Isten ígéreteit ismerem, és bizonyos vagyok annak igazában, és azok beteljesülését várom. A hit embere ezért az, aki ezt cselekszi. Ismeri Isten ígéretét, azoknak igazat ad és azok beteljesülését várja.

Hadd idézzem itt Ábrahámot, hogy legyen egy bibliai példánk. Ábrahámnak Isten csodálatos ígéreteket adott. Például azt mondja neki: Menj arra a földre, amit mutatok neked. A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk: nem tudván hova megy. De hát Isten megígérte: én majd beviszlek arra a földre, ahol azt akarom, hogy élj és éljenek a te utódaid. Tehát nem nekem kell tudni, mert tudja az én Uram.

Ábrahámnak megígéri: sok utódja lesz. Tavaly Tahiban a csendeshéten kiszámoltuk, hogy 85 év alatt születik egy fia meg két unokája. Hogy sok, az enyhe túlzás... Tudjuk, hogy Izsákra is hány évig kell várnia, mert nem akar megszületni. 85 év alatt egy gyerek és két unoka. Mi lesz ebből?

Azt mondja Ábrahámnak: nézz szét: jobbra, balra, előre, hátra, északra, délre, nyugatra, keletre, mert ezt az egész földet neked adom. Amikor Sára meghal, Ábrahám megözvegyül, akkor úgy kell könyörögnie, hogy adjanak el neki néhány négyzetméter földet, hogy Sárát eltemessem. És így veszi meg a Makpéla barlangját. Hol van az ígéret? Ez az Ábrahám hite. Nem véletlenül nevezzük úgy Ábrahámot: a hívők atyja. A hit az ő életében ezt jelentette: amit Isten ígért, azt készpénznek vehetem. Az olyan, mintha már meglenne, csak eltelik néhány esztendő, vagy évtized, évszázad. Nekünk nemcsak az ígéretben kell bízunk, hanem az ígéret *adójában*. Éppen ezért Ábrahám nagy titka az, hogy nemcsak az ígéretre tekintett, hanem arra, aki az ígéretet adta. Az az Isten, aki örökkévaló, aki irgalmas, aki igazságos, aki hűséges, aki igazmondó — én az Ő ígéreteiben bízom. Őbenne bízok az én szívem.

Ábrahám titka: megértette azt, hogy Isten ígéretei nem az ő személyéhez fűződnek, hanem Isten lényéhez. Ezért tudott várni azok beteljesülésére.

Az emmausi tanítványok Jeruzsálemből mennek húsvét napján hazafelé. Leszegett fejjel, komoran, szomorúan, mert az a Jézus, akit ők szerettek, követtek, ismertek, meghalt. Erre Jézus melléjük szegődik, csak ők nem ismerik fel, és magyarázni kezdi nekik az Írásokat. Mit mond ott az emmausi tanítványoknak az Úr Jézus Krisztus? Azt mondja: Ó, balgatok és rest szívűek mindazok elhívésére, amit a próféták szóltak! Nem ezeket kellett-e Krisztusnak szenvednie és harmadnapon feltámadnia?

Nagyon fontos, hogy az Újszövetségben, amikor valami történt, akkor azt az Újszövetség hívó népének be kellett volna azonosítania: Ez az, ezt már valaki nekünk megmondta. Ezt valaki megígérte. És olyan döbbenetes, hogy amikor Isten népe vagy Jézus Krisztusnak a követői nem tudják azonosítani azt, ami történt. Karácsonykor a napkeleti bölcsek beazonosítják.

Valószínűleg ők hallottak egy próféciát. Több száz évvel azelőtt hangzott el. Tudták, hogy „csillag származik Jákóbból, királyi pálca támad Izraelből”. És a három napkeleti bölcs ezért indul el, mert azt mondják: itt a csillag.

Ha ezek az ígéretek drágák és becsesek, ott kellett volna lenniük az akkori emberek a szívében, tudatában. Mert ami nekünk drága és becses, arra vigyázunk, azt számon tartjuk.

Az előző gyülekezetemben volt egy úrasztali terítő, amit egy grófnő adományozott. 350 éves terítő volt, de majdnem úgy nézett ki, mintha tegnap varrták volna. Semmi fakulás nem volt rajta, a szöveten némi igazítani való volt, de a gyülekezet ki nem adta a kezéből, mert félték attól, hogy többet sose látják. A nehézség annyi volt, hogy nekem kellett őrizni. Hol ide, hol oda dugtuk, és kéthetente megkérdeztem a feleségemet: hol van a terítő? Látni akarom! Bár egy muzeológus azt mondta: legyen nyugodt, terítőt nem lopnak. De azért én kéthetente megnéztem: ott van-e. Mert ami drága és becses, arról nem feledkezünk meg. Az nem olyan, mint egy törött csésze, egy fületlen bögre. Ami nekünk drága és becses, az ott van állandóan a közelünkben.

Ilyenek Isten ígéretei. Azokat nem lehet a sutba tenni, nem lehet nem komolyan venni, ezek mellett nem lehet hideg szívvel elmenni, mert Péter azt mondja: ezek nekünk drágák és becsesek. Péter szintén a 2. levélben mondja, hogy sok csúfolódó támad, akik azt fogják mondani, hogy hol van az Ő eljövételének ígérete? Semmi nem változott a bűneset, az Éden-kert óta. És ott szépen válaszol Péter ezeknek a csúfolódóknak: Azért késik, mert nem Isten akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérésre jusson. Ezért késik a beteljesítéssel az Úr, és ezért nem jött még vissza Jézus Krisztus.

- És a harmadikról röviden. Isten ígéreteit türelemmel kell várnunk. Nemcsak ismernünk kell, nemcsak hinnünk kell, hanem türelemmel kell várnunk. A türelmes hívő ugyanis mindig tudja, hogy Isten ígéretei a maga idejében valósulnak meg. Nem késik az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, ugyanakkor nem hozza előre, nem is siet.

A próféciák után eltelik több száz esztendő mire az a bizonyos nagy csillag majd felragyog az égen, és angyalok kara fogja hirdetni a betlehemi mezők felett: született néktek ma a megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. Eltelik több száz esztendő, és Isten ígéretei mégis beteljesednek.

Amikor Jézus a zsinagógában elkéri, vagy odaadják neki a tekercset, az Ézsaiás könyvét, és Ő a 61. fejezetet elkezdi olvasni, ahol azt olvassuk: az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, a vakoknak szemük megnyílását, hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét — s amikor becsukja, azt mondja: ma teljesedett be ez az Írás a fületek hallatára.

Igen, eltelt néhány száz esztendő, de beteljesedett. Az Isten hívó gyermeke mindig tud bizalommal várni ígéreteinek beteljesülésére.

Ne felejtsük el, hogy adventben élünk, és Istennek van még ígérete, ami nem teljesedett be, tudniillik az: Jézus Krisztus visszajön. Úgy, ahogy elment, úgy fog visszajönni, hogy megítéljen élőket és holtakat. Akkor már nem kegyelemmel fog jönni, hanem igazsággal, mert Ő kegyelemmel és igazsággal teljes. Először kegyelemmel jött a betlehemi bölcsőbe, a Golgota keresztyére, amikor pedig visszajön hatalommal és dicsőséggel, akkor pedig az Ő igazságával fog jönni.

Éppen ezért nekünk, ha az ígéreteket komolyan vesszük, és ha nekünk Isten ígéretei drágák és becsesek, akkor mit teszünk? Amit a mai igénk mondott a Lukács evangéliumából: egyrészt várjuk Jézust, másrészt készülünk az Ő visszajövetelére, harmadszor úgy várjuk, ahogy az igében mondja: „legyen derekatok felövezve, lámpásotok meggyújtva. Legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az Emberfia. Hirtelen és váratlanul fog eljönni. Úgy, mint éjjel a tolvaj, amikor nem számolunk vele. Úgy van ez, mint amikor elmegyünk valahova, és a házigazdák szabadkozni: nem volt időnk beágyazni, nem volt időnk rendet rakni... És elkezdnek rendezkedni, hogy mégis valamilyen formája legyen a lakásnak – mert nem készültek vendégre.

Aki komolyan veszi Isten ígését, az hozza rendbe öltözetét, környezetét, állapotát. Hozza rendbe lelki életét, mert nem tudjuk, mikor jön el Jézus. Nem tudod, de készülj reá. Nem tudod, mikor kell elébe állnod. Jól teszed, ha gondolsz reá.

Erre biztatok ma mindenkit, akiknek Isten ígéretei drágák és becsesek. Kapaszkodjon bele abba az ígésbe, hogy úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Hozza rendbe lelki életét, bánja meg bűneit, mert elközelelt az Isten országa. Legyen dereka felövezve, lámpása meggyújtva, és hasonló azokhoz a szolgákhoz, akik az Urukot várják, mégpedig munkában várják, mert ígéretei beteljesednek.

Vigyázz, hogy ha beteljesednek, akkor te azok között legyél, akiket magához vesz, és akiket elvisz, mint elkészített menyasszonyát.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy valóban nálad nincs ígésről elhanyaglás és nincs változás, sem változásnak árnyéka.

Magasztalunk, hogy minden ígésed Jézus Krisztusban lett igenné és ámenné. Az Ő eljövetelével beteljesültek a mi megváltásunkra és örök életünkre szóló ígésedek:

ISTEN AJÁNDÉKA: AZ ÍGÉRETEK

Köszönjük halálát és feltámadását. Köszönjük, hogy meghalt a mi bűneinkért és feltámadott azért, hogy igaznak nyilváníthass bennünket, hogy ne tulajdonítsd nekünk a mi bűneinket, hanem neki, az Úr Jézus Krisztusra vedd, és nekünk pedig az Ő igazságát tulajdonítsd.

Kérünk, hadd tudjunk belefogózni ígéreteidbe, és hit által azokat komolyan venni, becseseknek és drágáknak tartani.

Segíts türelmesnek lenni, Urunk, hiszen sok ígéreted van, amire talán türelmetlenül várunk és azt hisszük, nekünk is be kell segíteni, hogy ezek teljesüljenek. Engedd, hogy úgy álljunk mindig előtted: nem tudjuk, mit cselekedjünk, csak reád néznek a szemeink.

Ajándékozd nekünk a hit drága kincsét, amely örök és fő javunk. Segíts tudatosítani, hogy sok mindent elveszíthetünk ezen a világon, de téged nem szabad és nem lehet elveszítenünk, mert tartasz bennünket áldott kezedben és áldott kegyelmedben.

Áldd meg életünket, kérünk. Hordozzad betegeinket, vigasztalt azokat, akik a héten szeretteiket temették el. Az örök élet ajándékát és biztatását add az ő szívükbe, Urunk. Vegyék komolyan ígéreteidet, amelyek a vigasztalásra vonatkoznak.

Kérünk, áldd meg gyermekeinket, akik most a gyerekórán hallgatják a te igédet, áldd meg a fiatalokat, akik vizsgaidőszakra készülnek már.

Kérünk, áldd meg egész karácsonyi készülődéseinket, adventi várakozásunkat, hogy valóban úgy várjunk, Úr Jézus, ahogy az igédben írva van, és ahogyan te azt kéred tőlünk.

Kérünk, mindazokat, amiket most csendes imádságban eléd viszünk, légy kegyelmes meghallgatni.

Ámen.

Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás,
A szentek Urának legyen örök magasztalás,
Kiben soha nincs megváltozás,
Vagy ígérettől elhanyaglás:
Tőle fejünkre szálljon áldás!

(278,8 dicséret)